

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Пери за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставитъ по 2 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

Къмъ избирателитѣ отъ Плъвенската Околия.

Избиратели!

На утрѣшния день Вий ще се явите прѣдъ урнитѣ да упражните правото си, да подадете гласа си за лица, на които ще връчите интереситѣ на окръга, ще изберете лица, отъ които ще зависи напрѣдка, процвѣтяванието на окръга.

Граждание и Селене!

На третий того, Васъ ви вика закона, васъ Ви викатъ правата ви освѣтени отъ закона да дадете вашия гласъ, да изразите волята си. Кого ще избирате? Не хора ли на които сж мили интереситѣ Ви, не хора ли, които иматъ доказана честность, дѣятелность? Внимавайте!

Избиратели!

За никого не е тайна, че настоящий съставъ на окръжния съвѣтъ, на тоя институтъ за пазение интереситѣ на данакоплатцитѣ, е билъ крайно бездѣтеленъ.

Случайно засѣдналъ въ оградата, отъ гдѣто би трѣбало да излиза само благодѣнствия за окръга, той всецѣло бѣ обгърнатъ отъ сѣнь: вашитѣ интереси забравени, изоставени.

Ето защо, клуба на народната въ окръга партия, като Ви прѣпорѣчва кандидатитѣ си по всичкитѣ избирателни пунктове въ Плъвенска Околия, съ увѣренность Ви покания да се явите на 3-й того и податете гласа си за кандидатитѣ и които винаги ще иматъ при сърдце вашитѣ и ония на ок. интереси.

Само кандидатитѣ на народната партия, която постави страната на положението, което и подобава, ще брани интереситѣ Ви.

избиратели!

Не слушайте отпадналитѣ, дескредетиранитѣ, останжли отъ бившия, погубенъ за страната, режимъ, партизани. За тѣхъ не сжществува народенъ интересъ, освѣнъ тѣхния личенъ—и домогванията имъ до власть. Тѣхнитѣ дѣла сж извѣстни и не тършатъ никаква критика

Прочие, Господа избиратели, съ чиста съвѣсть, при гарантираната отъ правителството на Н. Ц. В. Княза, свобода пристѣпѣте на 3-й того, въ Недѣля, къмъ урнитѣ и подайте гласа си за кандидатитѣ на народната партия, които сж:

Въ гр. Плъвенъ: Христо Данаиловъ
Ив. Ив. Доковъ
Никола Дереконъ
Юрданъ Спасовъ.

ИЗВѢСТІЕ

Т-ца Стефанка Василева

и

С. А. Силесонъ

ВЪНЧАНИ

гр. Плъвенъ, 23 Юлий 1897 год.

Плъвенъ, 2-ий Августъ 1897 год.

Съ днешния день България отбѣлзва още единъ актъ на самоотверженость и патриотизмъ. Такива дѣне сж рѣдкость въ новата ни политическа история и трѣбва да имъ даваме мѣстото, което тѣ сами си опрѣдѣлятъ. Българскій народъ умѣе да цѣни и да уважава всички онѣзи лица, които de facto сж доказали, че милѣжатъ за неговото добро и желатъ неговото прѣуспѣвание. Ето защо въ днешния день цѣлий Българскій народъ взема живо участие въ отпраздуванието на този день, въ когото прѣди десетъ години Н. Ц. Височество за пръвъ пктъ стѣпи на Българската земя, и пое ръководение сѣдбинитѣ на отечеството ни и съедини своята участь съ участъта на Българскій народъ. Българскія народъ оцѣнява

заслугитѣ и жертвитѣ, които негова Господаръ прави за неговото благо и е готовъ всѣкога съ благодарность да ги отбѣлжи. При такива случаи радостта бива още по-голяма, защото всѣкога се спомнятъ ония отъ важность и значение дѣла, които изобилватъ въ десетгодишното царуване на Н. Ц. Височество. Едно отъ най-важнитѣ и забѣлжителнитѣ е актътъ извършенъ на 2-й Февруарий м. г. Подъ мждротъ и умното ръководение сѣдбинитѣ на отечеството ни отъ Н. Ц. Височество, България твърдо и неуклонно върви въ пътя на прогресса. Страната ни се намира въ най-приятелски отношения съ всичкитѣ свои сѣсѣди. Подобрехъ се отношенията ни и съ нашата освободителка. Нищо вече не прѣчи на нейното развитие и напрѣждане, защото и исключителното положение, въ което бѣше по-рано поставена страната ни, се отстраня съ прѣпознанието на Н. Ц. Височество отъ силитѣ, за законенъ господаръ на България.

Като съединяваме своята радостъ съ радостъта на цѣлия Българскій народъ, заедно съ него възнасяме своитѣ молитви къмъ Всевишняго, да подари дълъгъ животъ на нашай любимъ Князь, за да води за дълги години отечеството ни въ пътя на прогресса.

ХРОНИКА

* * * Интересни сж рускитѣ вѣстници отъ 20 Юлий т. г. по статиитѣ си, относително 10 — годишнината отъ смъртъта на М. Н. Каткова, който, както вече е извѣстно, бѣ се поминалъ на 21 Юлий 1887 година.

* * * Нашъ Ахмаковъ пакъ я билъ вапцалъ. Расправятъ, че лицето прѣдъ което тѣ сж явили, съ съпхтника си, за да сондиратъ като какъ ще бжде прието излиянието на чистокръвния имъ консерватизмъ, имъ било казало, че най-доброто е да си крутуватъ и налѣгатъ парцалитѣ. Несполучлива миссия. Горкия дѣдо, забѣлшукалитѣ искрици отъ надѣжда изчезнахъ. Като куриозъ расправятъ, че ако тукашния генералъ безъ войска билъ успѣлъ да склони клисая и господаря му да се ангажиратъ съ дрѣнкание на камбанитѣ, то нашъ Ахмаковъ и Сулфатовъ щѣли били да отидатъ на поклонение на Рилския манастиръ, за което нѣщо ги съвѣтвало и лицето, което тѣ сондирвали по приеманието имъ.

* * * Печата се романа „Клара и Сулфатовъ“ Прѣвелъ отъ киргизки Селямъсзавъ.

Слушаме, че за онова антрефиле, въ което говореше в. „Бдитель“ за секретаря на Гр. Мир. Сѣдия, че на едни се давало правосъдието безъ мѣра, а на други на въра, било или щяло да

се възбуди прѣслѣдване срѣщу отговорния редакторъ Ц. Караивановъ. Нѣка укаже и докаже кому се раздава правосъдието *безъ мѣра*, а кому на *впра*.

* * * Накъ цинцаритѣ за Стамболовитѣ креатюри биле лоши, тѣ забогатѣли, тѣ съсипали селенията, тѣ опростаили свѣта, тѣ биле Стамболисти, тѣ биле Цанковисти и на конецъ, едвали не най лошитѣ въ цѣлия свѣтъ. Дѣйствително, зацо да не струва да имъ се завичда. Ако бѣха опростили на Табакова борча, ако въ Стамболово още врѣме бѣхъ го направили, ако бѣха го поддържали да прави още чифлици и копува хатове, за които отдавна е даденъ въ сждъ и което дѣло се отложи сега на скоро и ако такива комиссии има, които замѣлчаватъ паритѣ на Едваръ Полачекъ отъ Пеща, които изеде заедно съ Цибулски и които достигатъ повече на 18 хиляди лева, тогава тѣзи цинцари щяха да бждатъ толкова хубави, колкото е хубавецъ самия Табаковъ, когато цѣлуваше ржката на кръстника си Г. Д. Стояновъ. Умразнитѣ цинцари, когато задържаха полицитѣ непротестиранни съ мѣсеци, тогава за Караиванова бѣха добри, а когато почна да бърка самъ въ касата и дава на разни пангалози, кому 5—кому 10 и 15 хиляди и отворени смѣтки, които никога не ще се затворятъ, тогава тѣ станахъ лоши. Питаме всички около Иоло да ни обаждатъ, кого сж съсипали така безосновно, и зацо не кажатъ за лихваритѣ Бърдари, за онзи Славовски, който прѣди нѣколко години не е ималъ и 1000 лева и днесъ около разнитѣ дружества при прѣдседателството и по силата на брашнения чувалъ, ставатъ богати—цвѣтятъ. За тѣхъ Караивановъ не пиши, защото сж едно съ Марко, който гълта записи и който е билъ простъ касапъ, а днесъ располага, тѣ се добри, а онѣзи които крадѣтъ дѣски отъ казармата, които правятъ банкети съ 15 сплита лукъ и си покриватъ кщитѣ съ училищно тенеке, за хубостника К-въ сж добри. Пуста сопа неодялана.

Вѣстника на безнравствения Караивановъ, въ озлоблението си срѣщу нему умразнитѣ, на които нѣкога е цѣлувалъ ржка, е достигналъ върха на порнографията и измамата. За да компрометира положението на умразния му Доковъ, който никога не е мислилъ да се занимава съ испждения даскалъ, нито съ окржжающитѣ го паразити и испждени чиновници, сипе по неговъ адресъ купъ клевети. Едно, което надминува върха на безобразието е онази дърта Стамболовска лжжа, отправена по адресъ на Г. Доковъ, че ужъ Бърдаровитѣ синове завели дѣло за 25,000 лева и С. Колювъ за други. Колкото едното е дърта шарлатанска лжжа, толкова и другото цѣло вагабонство. Безобразието най послѣ трѣбва да има граници. Каква търговия е вършилъ Доковъ съ Бърдаритѣ, какво има съ Кольоолу. Ето какво, отъ адвокатство има да зема Доковъ отъ Бърдаритѣ повече отъ 7 - 8 стотини лева, отъ Кольоолу около 500 л., за което е направилъ отдавна своитѣ заявления, гдѣто трѣбова. Това не е друго нищо освѣнъ едно шарлатанство отъ страна на безнравственика съ цѣлъ да компрометира противника си прѣдъ изборитѣ. Нека бждатъ извѣстни шарлатанитѣ около „Бдителъ“, че Доковъ нѣма намѣрение да влаза въ комиссии, та за това да си не даватъ зора, но и да влѣзѣше ние вѣрваме, че ще свърши много повече зети въ купъ отъ тѣзи кешаши, които днесъ сж се впили въ комиссията или отъ онази бездарность, която за срамъ се явява като редакторъ на „Бдителъ“. Безрамницитѣ, като че тѣ се само създадени отъ провидението за служби. Единъ въ касата, когото едва изгониха, а другия въ комиссията, който даде възможность за два прозореца на гимназията да се похарчатъ до 90 хиляди, третий фелдшеръ, и всички плачатъ за *милиа народъ*. Сега като се изгонятъ отъ служби и почнатъ пакъ да ходятъ съ скжсани обуца, какъ да не ревжатъ.

* * * Нашата въ Плѣвенъ опашка на в. Свода, е напечатала едно антрифиле въ послѣдния си брой, отправено исклучително срѣщу Г. Ив. Ив. Доковъ, като замѣса и едно духовно лице. св. Семеонъ Бърдаровъ. Ние сме опълномощени да заявиме, че Г. Доковъ, нѣма ни най малко желание да отговаря на единъ безнравственикъ като на тѣзи, които се въртятъ около пачаврата; защото познаватъ и одного и другого, гражданиитѣ. Но понеже, шарлатанитѣ и *безнравственитѣ*, отъ соя на Караивановъ, искарватъ единъ попъ на лице, ние искаме да откриеме сжщностьта на дѣлото за онова антрефиле, което Г. До-

ковъ е писалъ и което по много страненъ и ужъ чуденъ начинъ попаднало въ редакцията на Караиванова. Работата е била така, както ж изучиме. Около 14 Юлий т. г., когато св. Семеонъ билъ въ гр. мирово сждилище въ стаята на секретаря, въ присѣствие на нѣколко души, билъ запитанъ отъ Доковъ, истина ли е било, че той земалъ участие въ панахидата за Стамболова, която нашитѣ Стамболисти извършили на 6 т. м. Отчето, който билъ кефлия, казалъ че билъ и почналъ да псува Стамболовъ—и Стамболовица, както и дядо Попъ Антона, защото не му биле платили до него врѣме. Тогава Г. Доковъ, на смѣхъ му казалъ, че въ такъвъ случай можешъ да четешъ — *молитва* възвръщение, на което дядо Попъ, е казалъ още нѣкой думи нецензурни по адресъ на *великия* мчченикъ. Това всичко е станало — въ канцелярията въ присѣствие на секретаря Г. Николова. Подиръ нѣколко дни, сжщия свещеникъ минува по край писалището на сжщия Доковъ въ добръ нетрезво състояние и заставялъ Г. Доковъ да го почерпи въ съѣдния до писалището му хотелъ „Дунавъ“ на Г. И. Лачовъ. Доковъ го почерва и разговора самъ Попа отворилъ за панахидата, която пакъ е прѣкаралъ по своему и то въ присѣствие на Г. Пано Атанасовъ и П. Джоновъ отъ Пордимъ. Г. Доковъ го оставилъ да си расправа въ хотела, а самъ влелъ въ писалището, гдѣто дядо Попъ пакъ дошелъ и настоявалъ да го черпи. Доковъ билъ заетъ съ работата си, като му обадилъ, че написалъ за вѣстника антрефиле, което почналъ да чете. Дядо Попъ, видялъ, че това антрефиле може да го прѣпоржча злѣ прѣдъ духовната власть, зель го почти на сила отъ масата на Доковъ, и въ такова пияно състояние е отишелъ въ дюгения на Г. Цв. Касаменовъ, кждѣто Б. Петровъ го зель отъ ржцѣтъ му и по този начинъ паднхло въ ржцѣтъ на Г. Цв. Караивановъ. Че дядо Попъ Семеонъ се е извинявалъ съ постѣпката при земание това книже — антрефиле, самъ е искалъ проща не прѣдъ Г. К. Мошева, а прѣдъ Г. Г. Симовъ, Кочиновъ, Л. С. Гетовъ и Цв. Касаменовъ, които знахтѣ какво е говорилъ, земалъ ли е нѣкакви книги за 8 лева, искалъ ли е Доковъ 100 л. или други Стамболовски извъртвания, които свършено омаскаряватъ дядо Попа. Какво чудно нѣщо е станало, че Г. Доковъ е искалъ да напише антрефиле за панахидата. Срамно е за тѣзи, които сж заставили дядо Попъ да се плачи, че му не платили и да ги псува по механиитѣ. Нима до толкова се прости навъртающитѣ се около „Бдителъ“, че когато щѣ се пишатъ антрефилета или статии, отъ когото и да е, погрѣбенъ ли е поднесъ и зацо най сѣтне ще се иска поднесъ. *Пазвантитѣ*, ако имахъ съвѣтъ и антрефилето е толкова глупаво зацо не го обнародваха въ фараша си, за да видятъ читателитѣ му — колко глупаво пише ед нѣ сътрудникъ на нашия вѣстникъ. До колкото знаеме отъ Г. Доковъ, това антрефиле не било прѣд-назначено за нашия вѣстникъ, а за „Бдителъ“ съ цѣлъ да застави ренегатитѣ да платятъ на дядо Попъ, за да не ги *галати* по механиитѣ. Това антрефиле, което „Бдителъ“ не обнародва, до колкото можаме да научиме, е имало горѣ долѣ слѣдующето съдържание. „Прѣдъ наши приятели Св. Семеонъ Бърдаровъ, се оплаквалъ, че нашитѣ Стамболисти, които правили панахидата на 6 Юлий т. г. за *великия* патриотъ, още не му платили. Расправаля още, че ако не му платѣли до края на мѣсеца—Юлий, той щялъ да чете друга молитва, за *възвращение грѣховъ*. Ние незнаеме дали има подобни молитви, но за всѣки случай зацо не платятъ на дядо Попа“. Това е горѣ долѣ съдържанието, което е станало причина да си испѣлия „Б.“ цѣлия брой съ купъ хули и клѣвети, достойни на безнравственика Караивановъ. Да, съвѣтвалъ се най послѣ дядо Попъ, слѣдъ това да се отнесе до г-жа Стамболова, която на драго сърдце ще му плати. Какво чудно и дивно има въ това антрефиле. Човѣка се оплаква, че не сте му платили и веръ селямъ. Ние питаме тѣзи шарлатани казълбаша, не сж ли заставявали Попъ Семеона, да имъ каже, че Доковъ му искалъ 100 лева, когато послѣдния е отказалъ по най категорически начинъ. И колко хубаво правятъ нашитѣ казълбаша, да заставяватъ щото Попъ Семеонъ да излазя на пазаръ, да го каратъ по неволя да пие боза вмѣсто *целинаша*, именцето, което е останало отдавна негово прилагателно. Ние мислиме, че е доста, не за пазвантитѣ, а да освѣтлимъ нашитѣ читатели, до колко сж честни онѣзи, които се въртятъ около „Бдителъ“, като искарватъ кирливата келимявиза на

единъ западналъ попецъ, който е много добръ пазнатъ и на Н. В. Преосвященство.

Кой устроява шайка? На 28 вечерта, нашия редакторъ, като излазялъ отъ печатницата на Бр. Бояджиеви до окр. сждъ въ уличката се спуствналъ писара и администратора на в. „Бдителъ“, Ламби Т. Бараковъ и го блѣсналъ на земята.

Отъ паданието нашия редакторъ е билъ нараненъ въ ржката. Ако не сж се случили нѣкой свидѣтели, които да изхукатъ тѣзи шайкаджии—бездѣлници, които блѣскаатъ хората по улицитѣ да ги обиратъ, тѣ можахъ и да го прѣмахнатъ. Дѣлото е дадено въ сждъ.

* * * Луковитски окол. Началникъ Г. Илиевъ, нѣма брой да не бжде подмѣтнатъ отъ *безнравствения* Караивановъ. Какъ да не клѣвети Илиева, когато послѣдний бѣше му открилъ кирливитѣ ризи прѣдъ Министерството. Ще кажеме по думитѣ на Свирча, че кучето нека си лае, кервана минува.

* * * Ако свѣденията ни сж вѣрни Нино-Христовъ — отъ Орѣховица, за който „Бдителъ“ спомѣнуваше, че водилъ незаконна жена, щѣлъ да покани Г. Караивановъ за кръстникъ, само да го не пише по-вече въ опашката.

* * * Цинцаритѣ имали нѣкакво дѣло съ *почтениа* К. Хинковъ за 197 лева и 90 ст. за това биле виновни, че искали само отъ него, а не и отъ Бр. Хинкови. Ние не сме повѣре ници на Цинцаритѣ, защото такива търговци цинцари въ Плѣвенъ има само нѣкой кръчмари по селата, а за фирмата Стояновъ и Върбенювъ С-ие, както се види отъ антрефилето, да е било много чудно се виждало, че е показано въ извлечението само името К. Хинковъ. Неужели сж *толкова* боси адвокатитѣ около „Бдителъ“ и задъ него, че единъ ищецъ може да иска земанието си не само отъ цѣло съдружие, но и отъ одного. Види се да не сж прочели адвокатитѣ на процеса чл. 84 отъ закона за З. Д. И това било обвинение.

* * * „Свобода“ не минува брой да не загатне нѣщо за Г. Гешовъ Мин. на Финансийтѣ че щѣлъ да си даде оставката. И ние чуваме подобно нѣщо и ако вѣрваме на циркулирающитѣ слухове на *високата политика* около „Бдителъ“ щѣлъ да се удостои съ покана писача — саморасляя финансийтъ, който се подвизаваше около „Бдителъ“ по градскитѣ икономически въпроси, отъ които толкова много разбиралъ, щото чакъ у София се прочулъ.

* * * И ние прочетохме статията на Г. Ив. Бурджовъ, която Г-нъ Караивановъ толкова много похвали, на насъ, които нѣмаме водѣници, и слѣдователно глѣдаме на въпроса не като готовновцитѣ Караиванови, не ни направи тази статия друго впечатление, освѣнъ едно недоисказвание, онова което диктува науката, гигиената и здравия разумъ. Г. Бурджовъ като прави нѣкой кратки исчисления за височината, иска да докаже, че тѣзи воденици, които днесъ се спиратъ по здравословни причини могли да съществуватъ (да работѣтъ) и за въ бждѣще безъ да плаща общината до 100 х. л., като се прѣкара нѣкаква вада отъ една до друга водѣница, защото имало увесъ. Да, много добъръ планъ. Между водѣницата на Д. Костантиновъ и С-ие до Вацовата, може да се допустне такава нѣщо, както и за по-долнитѣ,

ПОДЛИСТНИКЪ

ЦИФРАТА 240 ПОВЪРКАЛА НА СЪНОВИДѢНИЕТО.

(Извлечение отъ приятелско писмо)

„..... На право казано, азъ не мога да си обясня причинитѣ на това. Отъ гдѣ простичатъ, въ що лѣжи тѣхната причина? Ето въпроса, който ме интересува. До прѣдположимъ, че всичко произлиза отъ силното четение списанието на Д-ръ Мирковича: може ли то едното да въздѣйствува до толкова, щото тия съновидѣния да бждатъ толкова на често и съ такава връзка съ живота ми и това което ме окржжава? Връзката имъ съ живота ми, съ мислитѣ, стрѣмленията и желанията ми, ето главното което ме интересува. Но гдѣ мога намѣри азъ отгадката, причината? Въ себѣ си, въ дѣлата си, въ мозака си, или гдѣ? Казватъ игра на природата, игра на мозачнитѣ частици, игра на впечатленията, мислитѣ, фантазията! Добръ! но дайте ни сжщностьта, дайте ни думата на науката. Азъ съмъ въ страшно опшаднало душевно състояние. Духътъ ми е убитъ, миналото като замжтени картини се мрѣжделей на прѣдя ми, гложди душата ми и прогонва спокойствието и

„Да, драгий, азъ съмъ душевно съкрушенъ. . . .

.....
.....
..... Но два отъ тѣхъ сж особено характерични и съ най близка връзка къмъ живота и окржжающето

защото между тѣзи воденици има много празни мѣста съ които притѣжателитѣ на воденицитѣ лѣсно могат да се споразумѣятъ. Но какво ще ни каже г. Бурджевъ съ воденицата на Бр. Караивановитѣ, която е на долния край на града и между нея и на Свѣщ. Николовата воденица има едно пространство тъкмо два километра и за да се прокара тази вада прѣвъз кои мѣста ще мине и кой е този, който ще си даде дворѣтъ за хубавитѣ очи на Караиванови, когато нека се забѣлже, че ще трѣбва да се мине повече прѣвъз 300 дворица. Ето защо, ние ако и да не сме учили желѣзарството въ странство, нито инженерство, считаме, че такава мнѣние е само едно испълни мѣсто и да кажемъ и ний нѣщо, а въ сжщности да бѣдѣтъ: и кучето сито и питата цѣла, такава нѣщо въ днешно време не минава.

* * * Прѣди десетина дена се загубила на Чакхритѣ една крава. Всичкитѣ дирения останали безполезни. Най-послѣ два дена слѣдъ изгубването на кравата, притежателя намира кожата ѝ която имала извѣстенъ бѣлѣгъ, у единъ табакъ. Табакътъ явява, че е купилъ кожата отъ хората на М. Карабѣлювъ, който е извѣстенъ като единъ отъ най-честнитѣ (sic) касаци въ града. За да не става тази кражба на въпросъ, Марко позволява на Чакхритѣ да си зематъ отъ негова соватъ онзи волъ, когото тѣ харесатъ. По този начинъ работата се свършва. До сѣдъ не се отива; общественото мнѣние се успокоява и нашия честенъ касацинъ, пакъ си остава честенъ, защото никой другъ не знае за този подвигъ, освѣнъ общината и общинскитѣ агенти, които сж съставили актъ на Марко, че вкарва въ града мѣсото на крави, които не се освидѣтелствувани отъ ветеринарния лѣкаръ и се колятъ не въ салханата, а на совата. Въ този случай ний ще обърнемъ внимание на общината върху факта, че кравитѣ само на Марко сж луди, та трѣбва да се прави изключение съ него, понеже по нѣяго въ каруцата се прѣвкарва мѣсото и на крави, които сж изгубили господаритѣ си по неволя, та да не му се вързва това за кursorъ.

* * * Нѣма по лѣсно нѣщо отъ това да клеветишъ и изопачавашъ работитѣ съ цѣлъ да се напакости нѣкому. Въ това отношение редактора на „Бдители“ има шрвенството. Като всѣки човѣкъ бива си го отъ всѣкъдѣ; къдѣто го потърсишъ — се го има. Но въ правственостъ — той е неподражаемъ. Нѣма рѣдъ въ вѣстника му, който да не диша злоба и ненависть, а порнографията да оставимъ на страна. За него всичко е лошо, всичко съ черни краски се описва. Има и защо. Човѣка не е вече касиеръ на земледѣлческата каса, пѣкъ и прѣстолосѣздателя не е между живитѣ, слѣдъ това човѣка можели да не плачи и жали за брашнения човалъ, когото нѣколко негови аркадаши съдрахъ отъ тупание, и когото той самъ тупа около двѣ години. Въ такива минути човѣкъ бива отчаенъ и бива готовъ да хвърли на всѣка минута перото, защото въспоминанията и фантазитѣ не му даватъ мира. Какво спокойствие ще искате отъ човѣкъ, когото постоянно мѣчи мислѣтъта, че е станѣлъ причина за дохожданието на свѣтъ на едно невинно създание, което почти трагически се е лишило отъ свѣтътъ? Какво спокойствие ще търсите у човѣкъ, който постоянно мисли, че е станѣлъ причина за съсипва-

ние на едно момиче, което е имало нещастие да постѣпи за слугиня въ бащината му къща и слѣдъ това да стане майка на дѣте, което и самий му баща се е отказвалъ да погали съ бащинска нѣжностъ? Има право, казваме, да не е спокоенъ г-нъ Караивановъ, защото минхлото му е толкова свѣтло, толкова чисто, пѣкъ и свѣтъта му толкова спокойна, колкото никому другиму. Па като нѣма кому да си излѣе яда за своитѣ постѣпки, всичкото стоварва на омражитѣ нему лица. Тѣй е то, когато човѣкъ нѣма за какво да пише, той ще си дрѣнка, ще закача тогова, оногова и врѣмето си минава, пѣкъ и спокойствието може полека-лека да се възвръне, защото слѣдъ всѣка година врѣме нещастие става все по старо, мѣкитѣ и писакитѣ на нещастнитѣ се забравятъ и човѣкъ захваща по гордо и надмънливо да гледа на около си, па и другитѣ да обвинява въ своитѣ пороци. Така е и съ Караиванова. Макаръ и да сж се минхли нѣколко нѣколко години, около петъ, нѣ много често, спокойствието се нарушава и отъ старитѣ въспоминания, които мѣчатъ нещастника. Ето гдѣ е злото, ето защо често на Караиванова иде да захвърли перото и да . . . Подлостѣта, мерзавчината, която той, ужъ, бичува е около редакцията му, не трѣбва да ходи много далечъ; субекти за наблюдаване има толкова много около него и измежду сътруднитѣ му, щото съ години би черпилъ материялъ отъ тѣхъ.

Виждате, г-не, това, което сте вършили, и което вършите; вгледайте се въ дѣлата си и въ онѣзи на своитѣ приближени, извадѣте гредата изъ своето око, па тогава извадете сламката отъ очитѣ на противникитѣ си, ако искате да иматъ значение Вашитѣ думи. Цинцаритѣ и нѣкой други неприятни вамъ лица, били лоши, не били желали доброто на окръга, ами Вий какво добро сте направили за този окръгъ, когото оплаквате и то защото нѣмате шансъ да попаднете като избраникъ въ П. Коммисию. Покажете ни заслугитѣ си? Да осждашъ нѣкого, че не принесълъ полза, трѣбва ти пѣкъ да ѣ имашъ. Да осжда има право най-много този, който е принесълъ извѣстна полза, която хората сж оцѣнили, нѣ най-малко право да осжда има този, който не е принесълъ никаква полза и нищо добро не е направилъ за окръга.

* * * На 25 того въ два и половина часа на 5 километра вѣнъ отъ града Руссе въ бараката на Бр. Иванови за вадение баруть отъ патронитѣ, които бѣхъ купени отъ правителството при разглобяването патронитѣ отъ работницитѣ провзлѣзе взривъ, който причини ужасна катастрофа. Констатирано е, че отъ находящитѣ се тамъ работници: мже жени и дѣца, повечето арменци и българи, 25 души сж умрѣли на мѣстото на експлозията, а 62 тѣжко ранени и огорѣли се отъ караха въ болницата и своеврѣменно имъ се даде медицинска помощ отъ всички находящи се тукъ граждански и военни лѣкари. Отъ раненитѣ до сега сж умрѣли 29 души, а болшинството отъ останалитѣ сж тоже въ безнадѣжно състояние. Н. Ц. В. Княза, пристигна въ 4 часа и, щомъ се научи за катастрофата, веднага отиде на мѣстото на происшествието, както и въ болницата, гдѣто остана до вечерѣта и приглѣда всички пострадавши като лично ги распитваше за обстоя-

ятелствата на сполѣтѣлото ги нещастие и съ господата присѣтствующитѣ министри нареждаше за възможното облѣчение на пострадалитѣ. Отъ полицейскитѣ и сѣдебнитѣ издирвания констатира се, че катастрофата е причинена отъ случайно експлозиране на единъ патронъ при разглобяването му и изваждане барута. „Днесъ 26 того прѣди обѣдъ въ църквата „Всѣхъ Свѣтихъ“ на гробищата Н. Високо Прѣосвященство Митрополитъ Григорий съ цѣлото духовенство извърши опѣлото на загиналитѣ отъ вчерашната катастрофа. На опѣлото присѣтствуваха Н. Ц. В. Княза съ цѣлата си гражданска и военна свита, всичкитѣ г. г. Министри, инностраннитѣ прѣдставители, военнитѣ и граждански чиновници, при едно голѣмо стечение на граждани отъ всичкитѣ народности. Слѣдъ опѣлото Негово В. Прѣосвященство държа прочувствена надгробна рѣчь. Погрѣбението на мъртвитѣ тѣла станж подиръ обѣдъ. Съ рескриптъ да г-на М-ра Прѣдсѣдателя Н. Ц. В. Князѣтъ искава дълбоката своя скѣрбъ за нещастие, което е сполѣтело бѣднитѣ работници, като отпуска 10,000 лева за раздаване на сѣмействата имъ.

* * * Говори се изъ градѣтъ, че въ скоро врѣме Ваню Бараковъ, който уби зета си Кирчо Ташовъ и който бѣше осжденъ на 15 год. тъмнич. затворъ, щѣлъ да бѣде пуснатъ на свобода. Както той самъ билъ говорилъ прѣдъ нѣкой свои близки, щомъ излѣзѣлъ отъ затвора, щѣлъ да стане съдружникъ на Т. Табаковъ въ адвокатското му писалище, като билъ, ужъ, увѣрявалъ, че самъ Т. Табаковъ му билъ прѣдлагалъ вече нѣколко пхти. Като се вземе прѣдъ видъ, че всички испѣдени чиновници за кражба и злоупотрѣбления и всички хаймани и празноскитающы се пангалози сж съдружници на Табакова, твърдѣ е за вѣрвание, че и горнето е вѣрно, толкосъ повече, че и чичова синъ на В. Бараковъ е единъ отъ хората на Табакова.

* * * На 28-й Юлий н. г. се разглѣдва прѣдъ Градското Мирово Схдилище дѣлото, възбудено отъ властѣта противъ извѣстния експлоататоръ на бѣдното и просто население Атанасъ Добровъ Влахчето по поводъ на единъ актъ, съставенъ противъ него отъ Плѣвенскитѣ Окрѣженъ лѣкаръ, който го заварилъ въ дукияна му да бае на една жена отъ с. Тученица. Добревъ биде осжденъ на 50 л. глоба. По този поводъ ний не можемъ освѣнъ да се радваме, дѣто сѣдѣтъ го призна за виновенъ и му намѣри, макаръ и минималната съгласно чл. 460 отъ наказателния законъ, глоба. За сега Влахчето нека бѣде благодаренъ и, вѣрваме, ще бѣде благодаренъ, отъ тази малка глоба, понеже баянието му е внело значителенъ приходъ. Но ако и за напрѣдъ продължава тази спекуляция, може да го сполети нѣщо повече, понеже съ това негово баяние той заблуждава населението и го отклонява да търси своеврѣменно медицинска помощ и съ това става причина болнитѣ да чакатъ днесъ за утрѣ и се надѣватъ за подобрене, до като болѣстьта се усили и вземе другъ ходъ, а положението на болния стане безнадѣдно.

До Г-на Редактора на в. „Бдители“

Въ 4 брой на в. „Бдители“ когото едва днесъ

ме. Тѣ най много ме отвѣрдяватъ въ мислѣта за сжществуванieto на духоветѣ и вѣрата въ сънищата, защото тѣ бѣха она денъ, въ който простолудieto вѣрва въ посѣщението правено тѣмъ отъ духоветѣ на близнитѣ имъ. То бѣше она денъ, въ петѣкъ срѣщу сѣбота.

„Ето ги:

„Уморенъ отъ дългото оспорване на вагладовѣтъ на нашия механикъ по въпроса за бентовѣтъ и неговото чудно вадопрание, азъ късно послѣ срѣднощъ се прѣдадохъ въ обятията на Орфея. Кольо врѣме сѣмъ спалъ не мога направо да кажа, а що се отнася до впечатленията отъ прѣвъз денѣтъ, то за нищо друго не сѣмъ говорилъ тѣй много, колкото за напраната на бентовѣтъ и за прѣдполагаемата женидба на моя le frère ainé . . . сѣднали на брѣга, до бента на нашата воденица, ние говорѣхме за изгодитѣ на женидбата на овдовѣлий ми братъ за вдовицата на покойний Руссенски плетачо — фабрикантъ, за прѣпорѣчванието ни прѣлъ нея отъ Новосватеничѣ и за страхѣтъ да не би лѣкой наши вломселеници ѣ опитатъ причинитѣ на една прѣждеврѣмenna смъртъ. Незнамъ какъ и отъ шо, веднага картината се измѣни. Азъ се видяхъ на саме съ горичната на баща си въ бащината си градина. Пролѣтъта бѣше въ пълния си раскошъ, земята отдавна бѣ хвърлила зимната си обвивка, а напѣпилитѣ дрѣвцета, повѣввани отъ тънкий вѣтрѣцъ, навѣваха на сърдцето услада, нѣга и любовъ. О, любовъ, любовъ!

— Върбана, милий — продума горичната — нали

мили, твоитѣ чувства сж чисти, свѣти? Нали ти ще милѣешъ за мене, за това което е резултата на любовѣта ни? Върбана, азъ сѣмъ майка!

— Майка! О, азъ сега още повече ще те обичамъ, азъ още по силно ще се грижа за тебѣ. Сега, мила, ни състоянието на баща ми, ни различieto на положението и происхождението ни, нѣма да ме заставятъ да се отдѣля отъ тебѣ, да те забравя . . .

. . . Слѣдъ малко, пакъ на сжщото мѣсто *тя* и пакъ *тя* и въ рѣцѣтъ и *нейното* и *мое* дѣте. Тя го нѣжно, притискаше къмъ себѣ си и му пѣше:

„Дѣтето на нашата любовъ,

Дѣтето на нашитѣ мисли . . .

„Кольо е то хубаво! Неговитѣ очици, неговитѣ устница. О господи Боже мой, какво щастие, какво богатство! О, бащи, треперете и пазете дѣцата си и майкитѣ имъ. Азъ го глѣдахъ, онихахъ се отъ него, цѣлувахъ го, галихъ го, онихахъ се отново отъ него и майка му. Веднага тя заплака, заридѣ. То горкото отъ какво разбира? Шо почувствува, та тѣй мило, нажалено я погледна? Защо *тя* плаче? Нима не я обичамъ? Нима не милея за *нея* и *дѣтето* си? Но що е това? Около нея хора, тѣ сочѣтъ на мене, тѣ ме гледѣтъ заплашателно, тѣ говорѣтъ нѣщо си, което азъ неравирамъ, което не дочувамъ, тя пада на колене, моли се, протяга рѣце, дѣтето вика „тате“, „тате“ искамъ те. Азъ сѣмъ *тво*. Тя плаче, азъ я заминувамъ, но отново *тя* пакъ отпредами, тя пакъ се моли. Наоколо свѣщенници, сѣдни

хора и всичко, всичко вика срѣщу ми. Послѣ пари, викае, *ней* ѣ казватъ „иди си“ „ти лжжежъ“ „ти“ . . . и веднага единъ ужасенъ писакъ, единъ страшенъ ревъ и гласъ, който като изъ подземие изрѣва: прикажъ № 240 . . .

„Азъ се събудихъ. Наоколо ми тихо, нѣма никой. Кандилото едвамъ, едвамъ блѣщука. Зората се промѣква прѣвъ занавѣскитѣ, птичкитѣ зачуролгали и прѣдивѣствуватъ настѣживанието на деня, а азъ отпадналъ, се вдавамъ въ миналото си, въ недалечната си младостъ и самъ не сѣмъ свой. И нима петъ годишенъ периодъ отъ врѣме не бѣ достадоченъ да се забрави, да изчезне въспомѣнанието? Нима и дѣлото не ще се забрави, както и плода на погрѣшкитѣ на младостѣта ми? Уви! Това азъ не допушамъ. *Тя, тя, то*, ето кое ме гризи, ето кое отлѣжда спокойствието на душата ми, Шо да правя? Кажы, свѣтлий приятелю. Какъ да избѣгна нейния образъ? О, *тя* и *то*, се *тя* и *то* отпрѣдъ ми и деня и ноця. Господи Боже мой, смили се и прогони тия мисли, тоя нѣненъ навѣвъ:

„Дѣтето на нашата любовъ,

Дѣтето на нашитѣ мисли“

Извинявай, че навѣввамъ на душата ти такива печални мисли. Писахъ Мирковичу за свѣти. Поговори му и ти. Сбогомъ. Твой: Черноивановъ.

Незлудлюбовъ.

прочетохъ, понеже отсъствувахъ, намърихъ едно антрефиле, относящо се до моята професия. Считамъ за длъжностъ да Ви разясня, Г-не Редакторе, както Вамъ така и на читателитъ Ви, че Вий сте криво осведомени за положението на дѣлото. Ето какъ: Съ листъ № 210/90 се осъдени Сем. Славовски и Г. Машовски да платятъ Хайдудову солидарно 1690 л. още на 1890 год. По него време азъ водѣхъ дѣлата по общо пълномощие на сина му на дѣдо Симеона, а именно Ев. Славовски, който издѣлжи сумата по листа. За да извади Сем. Славовски дѣлото на ново срѣщу Машовски, азъ приехъ като на мой Клиентъ, защото паритъ се дадохъ отъ Евстатия, да прѣведа на втората половина срѣщу Георги Машовски, безъ да му зема възнаграждение. Отъ нея дата и до днесъ нито дѣдо Сем. Славовски, нито неговия синъ Евстатия, не ми ся явили, какво да секвестрирамъ да събера сумата за тѣхна смѣтка и слѣдователно листа ми се върна отъ Пристава цѣлъ, който и днесъ стои у менъ. Сега оставамъ както на Васъ, да разясните, така и на читателитъ Ви, като какво углавно преслѣдание може да бѣде и това, което славния и прѣчестния вамъ шефъ и съчинител на антрефилето Т. Табаковъ е възбудилъ срѣщу ми. Ако азъ лично бѣхъ събралъ повторно сумата и я гуджъ въ джебътъ си въ ущърбъ интереситъ на Славовски, имаше право да ме съдите и присъждате, но вижъ азъ не съмъ направилъ това, както Г. Ев. Сем. Славовски бѣше направилъ съ Дядо Лико Димитровъ отъ с. Славовица, което мисля да знаете. Ето защо азъ считахъ за нужно да Ви явя истината и едновременно, ако обичате да дадете мѣсто въ вѣстника си, както дадохте на она антрафиле, което днаша повече злоба, отколкото нѣщо истинно.

Приеми уважаемый и пр.: Ив. Ив. Доковъ

Б. Р. Това опровержение Г. Доковъ, е отправилъ прѣди двѣ недѣли до „Бдителъ“ съ молба да му даде мѣсто въ вѣстника, тъй както бѣ дадено срѣщу Г. Доковъ. Обаче честния ред. на Б. и до днесъ не даде мѣсто нито въ единъ отъ излѣзлитъ броеве. Помолитъ сме, проче, да даде мѣсто, а Бдителъ нека ругае, колко ще, защото освѣтъ псувни отъ развратнитъ хора друго не може да се очаква. Безнаравственици, засрамъте се.

За шапа по добитъка.

(Писмо до Г-да Редакторитъ на вѣсникитъ вѣстници въ Бѣлг.)

Отъ мѣстата, които споходихъ, отъ срѣщитъ и разговоритъ съ мнозина познайници изъ разнитъ краища на Бѣлгария, които распитвахъ, па, и отъ официалнитъ съобщения, които се публикуватъ явно е, че българския земеделецъ и стопанинъ, подиръ огромнитъ загуби и жертви, които го сполѣтъхъ отъ силнитъ порои и небивалитъ до сега наводнения—пшшка и страда още отъ една напасть.

Добитъкътъ му, едъръ и дребенъ е заразенъ отъ болѣзъта шапъ, която изъ-денъ-въ-денъ се усилва все повече и нанася жестоки загуби на злочестия български стопанинъ, когото бѣдствията и злочестиятъ тая година, види се, не ще оставятъ на мира.

И не е толкова чудно появяването на тая напасть — колкото е чудно и осъдително, че срѣщу нея не се взематъ никакви прѣдпазители и цѣлѣбни мѣрки. И това ме накара да сподѣля съ Вази и съ читателитъ Ви тѣжнитъ си впечатления. У населението е вкоренено убѣдението, че това отъ Бога пратено зло „не се лѣкува“ а пѣкъ интеллигентнитъ сили, които боравятъ и се срѣщатъ съ „народа“ сматратъ за изляшно да му порасправятъ, че въ случая се заблуждава, защото дългия опитъ и науката сж дали въ рѣшитѣ на човѣка доста силни срѣдства за борба срѣщу всички, па и срѣщу тая напасть — нѣщо не извѣстно за масата, а много добръ извѣстно на интелегенцията.

— „Тръгнѣ къмъ Илиенци, па замини къмъ Мраморъ, Водуякъ или Сеславци — мѣ се оплакаше завчера единъ мой старъ познайникъ, стопанинъ изъ Софийско — па распитай и за на-долгъ, къмъ Новоселци до Раковица и Орханйско, ще ти кажътъ и ще видишъ: овце съ хиляди и волове, крави, телци — съ стотини, натъркали се по ливади ниви и дворове, едни поцѣркали (умрѣли), а други лѣжътъ и пшжикъ отъ проклѣтата напасть . . . .“ Какво то тая година теглимъ не е бивала никоги. Всичко се затри, всичко се прокара. Една смъртъ само остава да дойде — па това си е“ — завѣрни думитъ си мой приятель, А изъ гърнитъ му се откърни една тежка, една силна, една дълбока въздишка . . . .

Мене ми станъ още по-мъчно. Дълбоката въздишка моя приятель искаша онова — що мѣчи душата, онова — що уста не могатъ искаша . . . . А днесъ той е въ най голѣмъ размѣръ. Азъ влизамъ въ положението на моя приятель, който не е самичакъ въ страдания и се помъчихъ да му по-облѣгчъ положението поне съ благи думи и съ нѣкой объяснения. Азъ му обяснявахъ, че въ всѣкой окръженъ градъ, па и въ София, има ветринаренъ лѣкаръ, съ помощници, длъжността на които е да помагатъ въ такива именно случаи; рассказъ

вахъ му, какъ тия лѣкари знаятъ и употребяватъ много сигурни срѣдства противъ тия напасти и отърваватъ отъ смъртъ всѣко заболѣло добиче. Па—рекохъ му—ако би да не може стигнъ до Васъ тоя лѣкаръ, Вий и сами можете си помогнъ. По всички ливади и стогове расте трѣвата „бабина душица или овчарски босилекъ“ — както ж думатъ въ Софийско—и съ тая трѣва всѣки единъ стопанинъ може да излѣкува заболѣлитъ отъ шапъ добичета“.

(Слѣдва).

ПОЖАНА

№ 7

Плѣвенското Ловджийско дружество „Ловѣцъ“ има честта, да извѣсти на Г. Г. членовѣтъ си, че уставътъ на това дружество е вече утвърденъ, билетитъ, както и легитимационнитъ карти се намиратъ въ Дружеството. Умоляватъ ся Г. Г. членовѣтъ, въ разстояние на десѣтъ дни отъ днесъ, да се снабдѣтъ съ билети, за да могатъ се ползува съ привележитѣ дадени отъ законъ за ловѣтъ.

1-й Августъ 1897 г. Плѣвень

Прѣдсѣдатель: Ив. Ив. Доковъ

Секретаръ: Бочо П. Лачовъ

Американското Дѣвическо Училище въ Ловечъ ще се отвори тази година на 20-й Августъ вѣтъ календаръ. Онѣзи, които желяхътъ да постъпнѣтъ въ училището нека отъ рано пратѣтъ заявление до Директорката на училището, която ще ги снабди съ программата и нуждитѣ мѣрки за постъпване въ училището.

Адресъ:

Кейтъ Б. Блякбърнъ

Директорка на Амер. Дѣвическо училище Ловечъ.

3—4

ОБЪЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЪВНИТЪ ПРИСТАВИ.

№ 5322

Извѣствамъ че 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ, ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ.

1) Една Ливада „Смърдешко Землище“ подъ село 4 декара 3 ара при съседи Т. Миховъ, Пено Кючукъ Станчовъ и бара оценена 86 лева

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горе. Имота са продава за удовлетворение искътъ на Радъ Ивановъ отъ с. Одрне противъ Ив. Калчовъ с. Смърдешка по изпълнителенъ листъ № 823 отъ I Плѣв. Мировой Сѣдия. Плѣвень 23 Юлий 1897 год.

Дѣло № 107/96 год.

П. С. Приставъ П. Д. Вълковъ 2—2

№ 4234

Извѣствамъ че 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ, ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующите недвижими имоти лѣжащи въ землището на гр. Плѣвень.

1) Нива въ „Опанските Ложа“ 6 дюлюма за 100 лева.

2) Нерезина въ „Буковскитъ Ложа“ 4 дюлюма за 50 лева

Тѣзи имоти принадлежатъ на Парванъ Найденовъ отъ гр. Плѣвень, не сж заложенъ никому, а е гарантиралъ съ сжщитѣ имоти за да апелира искътъ по сжщий изпълнителенъ листъ, ще се продаватъ по висканияето на Рашко Бончевъ отъ сжщий градъ за 184 лева 40 ст. и разноскитъ по изпълнителния листъ на Плѣвенски Градски Мировой Сѣдия № 1048

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горѣ. Разглежданието книжката и наддаването може да стане всѣки присѣственъ день въ Канцелярията ми гр. Плѣвень 22 Юлий 1897 г.

Сѣд. Приставъ при Плѣвенский Окр. Сѣдъ

Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 4263

Извѣствамъ че 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ.

1) Къща въ IV кварталъ на гр. Плѣвень подъ № 1345, направена отъ просѣ дървенъ материалъ покрита съ кирмиди отъ 3 отдѣления дължина 6 метра ширина 4 м. височина 2 м. съ дворъ 200 кв. метра оцѣнена 200 лева.

Горний имотъ принадлежи на Вълчо Георгиевъ отъ гр. Плѣвень не е ипотекиранъ ще се продава по висканияето на Атанасъ Г. Костовъ за 149 л. 40 ст. и разноскитъ отъ Исполнителный листъ № 343 на Плѣвенский Мировой Сѣдия.

Разглежданието книжката и наддаването може да стане всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми. гр. Плѣвень 22 Юлий 1897 г.

Сѣд. прист. Плѣв. Окр. Сѣдъ Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 4412

Извѣствамъ, че 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продаватъ на втори публиченъ търгъ въ канцелярията ми

Печатница на Бр. Ст. Вояджиеви—Плѣвень.

приятъ ми въ гр. Плѣвень недвижимитъ имоти лѣжащи въ землището на гр. Плѣвень:

1) Лозе въ „Караджилжака“, два декара 7 ара оцѣнено за 150 лева

2) Лозе въ „Кашинскитъ“ отъ единъ лекаръ, 9 ара оцѣнено за 120 лева.

Тѣзи имоти принадлежатъ на Калчо Ивановъ отъ Плѣвень не сж заложенъ, продаватъ се по висканияето на Митю Гергювъ отъ гр. Плѣвень за 150 лева лихвитъ и разноскитъ по изпълнителния листъ № 166 на Плѣвенский Гр. Мировой Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ цѣната, която даде първий купувачъ. Разглежданието книжката и наддаването може да стане всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень 29 Юлий 1897 г.

Сѣдѣб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№ 4386

Извѣствамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ:

1) 1/2 отъ една къща въ III кварталъ на гр. Плѣвень построена надъ маза отъ камакъ, кирпичъ, плетъ, дървенъ материалъ покрита съ киремиди, дължина 19, ширина 9 височина 6 метра; въ мазата една стая, отгорѣ надъ мазата и надъ стаята три стаи, единъ коридоръ, мутвакъ, въ сжщий дворъ стая отъ камакъ кирпичъ, плетъ, дървенъ материалъ покрита съ киремиди; до къщата сайвантъ полусерутенъ построенъ камъкъ, кирпичъ, плетъ, покритъ съ киремиди съ дворъ 100 кв. метра оцѣнена за 800 лева.

Горний имотъ принадлежи на Коста Ив. Винадийски отъ гр. Плѣвень не е заложенъ ще се продава по висканияето на Петръ и Ив. Влахийски отъ гр. Плѣвень за 1088 лева и 15 ст. лихвитъ и разноскитъ по изпълнителный листъ № 1619 на Плѣвенский окр. сѣдъ.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горѣ. Разглежданието книжката може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень 28 Юлий 1897 год.

Сѣдѣбенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№ 4523

Извѣствамъ на интересующитѣ се лица че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ по II-ра продажба изложенитъ по долу недвижими имоти, а именно:

1) Нива Дисивншко Землище, мѣстността „Милень Кладенецъ“ около 18 декара оцѣн. за 360 лева;
2) Нива съще землище, мѣстността „Царския пхтъ“, около 8 декара, оцѣнена за 160 лева.
3) Нива същото землище, мѣстността „Джбншката бара“, около 6 декара, оцѣнена за 120 л. и
4) Лозе въ същото землище, мѣстността „кара орманъ“ около 4 декара, оцѣнено 240 лева.

Продаваемитъ имоти сж собствени на Тодаръ Ивановъ отъ с. Дисевица, продаватъ се по изпълнителный листъ № 2611 на Плѣв. Окол. Мир. Сѣдия въ полза на Върбанъ Хр. Сжловъ отъ гр. Плѣвень пълномощ. на Христо Сжловъ отъ с. гр. за искъ 485 л. 85 ст. и др.

Разглежданието на книжката и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень 31 Юлий 1897 г.

Дѣло № 610 отъ 1897 год.

Пом. Сѣд. Приставъ М. П. Марчевъ. 1—2

№ 4425

Извѣствамъ че, 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ.

1) Лозе въ Плѣвенското землище въ мѣстността „Аладжи чешма“ отъ 2 1/10 декара оцѣнено 84 лева.

Горний имотъ принадлежи на Пжшо Дамяновъ отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по висканияето на Менахемъ Иерохамъ отъ Плѣвень за 300 л. лихвитъ и разноскитъ по изпълнителный листъ № 1967 на Плѣвен. Град. Мировой Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горѣ. Разглежданието книжката и наддаването може да стане всѣкой присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень, 30 Юлий 1897 год.

Сѣд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№ 4524

Извѣствамъ на интересующитѣ лица, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ на II-ра продажба изложенитъ по долу недвижими имотъ, именно:

1) Нива въ Търненско землище, мѣстността „Кушовъ геранъ“, 12 декара оцѣнена за 240 лева.

Продаваемия имотъ е собственъ на Велко Герговъ отъ с. Търнене, продава се по изпълнителный листъ подъ № 846 на Доп. Плѣв. Мир. Сѣдъ по искътъ на Никола Игнатовъ отъ гр. Плѣвень, състоящъ отъ 93 л. и др.

Разглежданието на книжката и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень 31 Юлий 1897 г.

Дѣло № 595 отъ 1897 год.

Пом. Сѣд. Приставъ М. П. Марчевъ 1—2